

Glat

Denne gang begynder det ikke med kommunen. Det er dommeren, der får ideen. Han ser torvet i Rønne. Han ser der mangler noget, at det for en stor del af tiden er en tom plads. Om vinteren. Igennem Brøderne Larsens legat gives skøjtebanen til kommunen. På dommerens foranledning. Den og økonomi til at drive den de første år. Alt andet er lagt over til fællesskabet. Det er stor gave. Med et ansvar. Den skal ikke bare stå. Den skal bruges.

Som en reaktion. Som om noget fødes.

Mere liv.

Og med det samme vokser der et fælles ansvar op omkring skøjtebanen. De der kan, hjælper til med at betale driften. Det er de forretningsdrivende, der står for den største del af det, der skal lægges. Sammen med kommunen har de kræfter til at fylde torvet.

De unge står på skøjter. Børnene står på skøjter. Så meget blomstrer frem med isen, der krystalliserer sig på kølelegemerne.

Sent, sent om aftenen er der nogen på isen.

Tidlig morgen.

Det er dokumenteret, at der er mindre hærværk. Der er færre problemer med de unge der ellers ville kede sig. At forelske sig i en pige, der glider baglæns forbi.

Men ikke kun det. Det er mødested også om dagen. Forældre, der drikker kaffe sammen, mens rollingerne glider på numsen. Bedsteforældre, der tilfældigvis løber på deres børnebørn. Venner fra hele øen, der ser hinanden uden det er planlagt.

Så er der liv på torvet. I kulden.

Kommunen har spurgt sig omkring for at høre om motoren, der driver isværket, har generet nogen. På den rundtur var en ældre mand i en lejlighed med udsigt til torvet. Ja, det var rigtigt, at han først skulle vænne sig til lyden. Faktisk havde det været svært at sove i hele 14 dage. Men, nu var der ingenting. Og det havde været alle fjorten dage værd. Se, ned. Før var der sort. Nu er der lys. Nu er der noget at se på. Det er, som det var en gang. Torvet fyldt. Det er hjertet i byen der banker igen. Alle de unge mennesker, siger han.

Og lyset i sig selv er også en gave.

Det tog lang tid at finde den rigtige løsning. Men da den var der trådte en anden fond til og gav lyset til byen.

Farverne, der skifter og giver isen de mange skær.
De mange foreskellige mennesker, der bruger isen.
Det er blevet et nervecenter. Hvor noget bevæger sig.
En by i bevægelse.

Og så en dag kommer en rickshaw kørende. Trillende ned til skøjtebanen. Den er en fortælling helt i sig selv. Cyklen. Den kommer fra plejehjemmet. Der er to af dem, men i dag er det blot den ene der kommer den vej forbi. På forsædet to gamle damer. De holder i hånd. Ikke, at de har kendt hinanden så længe. Slet ikke i forhold til, hvor gamle de er. Men veninder det er de. Det er de blevet. Det er cyklen, der har gjort det.

Det var den dag den kom til plejehjemmet. De to var de første til at få en tur. Og så sad de der ved siden af hinanden og snakkede. Der var ikke andet for. Sådan er de opdraget. Til at kunne samtale. Ikke at gøre det ville være uhøfligt.

De talte om byen.
De var fra hver deres ende af den.
De havde gået på hver deres skole.
Og alligevel var der ting de havde tilfælles.

Det sjoveste var, at de havde handlet i den samme butik, og begge havde været lune på den samme unge mand. Dengang.

Ved skøjtebanen er det den enes barnebarn, der cykler dem rundt. Andre dage er det den andens barnebarn. Nu får de kaffe bragt ud til sig. De bliver siddende i cyklen. De ser på livet på torvet.

Rickshawen er ikke deres ide. Det var en cykelsmed fra byen der så dem i fjernsynet. Hvordan de i en anden kommune kørte deres ældre borgere rundt i dem. Det ville han også have på øen. Han stiftede en forening. Kontaktede plejehjemmet og ansøgte om paragraf 18-midler. Nu står den der, rickshawen. På plejehjemmet. Rynkebyrytterne kommer og kører med dem, det er en del af deres træning. Cykelsmeden kommer selv og kører med dem. Og beboernes pårørende kører med dem. Hver gang kommer de gamle ud. Ind til byen. De får vind i håret. De får set mere den dag. De mærket et andet liv.

De får talt sammen.
Der sidder to bag på cyklen.
I dag er de pakket ind i tæpper.
De drikker deres kaffe.
En ung pige falder på isen.

En dreng og hendes veninde hjælper hende op.
De gamle smiler til hende, da hun tilfældigt ser på dem.
Hun er helt hvid på numsen.
De griner alle tre.

En fortælling om Bornholms Regionskommune af Dennis Gade Kofod